

[Miljøministeren]

nok, at de betragtninger, hr. Jes Lunde går ind for, fører til en meget stram politisk styring. Jeg er meget skeptisk over for, om vi kan. Og jeg synes, at Folketinget gang på gang demonstrerer, at hver gang politikerne skal styre et eller andet, så går det galt. Jeg tror, at vi skal passe på ikke at overvurdere, hvad politikere i virkeligheden kan i de sammenhænge. Jeg er blevet mere og mere skeptisk over for, hvad de kan.

Det er ikke ensbetydende med, at der ikke er visse miljøafgifter, vi kan indføre. Det mener jeg vi kan diskutere. Bare de ses i det lys, som hr. Jes Lunde gør det, EF-lyset. Vi arbejder jo også i EF-sammenhæng på disse ting, og vi skal arbejde på disse ting, men jeg synes alligevel, at vi overvurderer os selv i Folketinget med hensyn til, hvilken indflydelse vi rent faktisk har på en meget stor del af udviklingen. Jeg synes, det er dumt af os at overvurdere den, for folk bliver endnu mere lede ved det eller trætte af os, hvis vi render og siger: Vi kan det hele! Og så kan vi i virkeligheden kun en brøkdel. Sandheden er jo, at der ikke er så meget, vi kan.

Noget af det, der f.eks. er vigtigt at gøre sig klart i diskussionen her, er, at når vi er i EF, så er der altså nogle begrænsninger. Hvis vi ikke er fair og siger det, fører vi en forplumret politisk diskussion og ikke den interessante politiske diskussion.

Så til noget af det, som jeg ikke er tilhænger af personligt – eller som parti- eller regeringsmedlem, men det sidste er jeg ikke så meget i denne sammenhæng – og det er den politiske styring, det her lægger op til. Jeg er ikke tilhænger af, at vi har en kapitalmagtstyring; det har vi i et vist omfang.

Men jeg er lige så nervøs for en politisk styring, fordi jeg mener, den fører til nøjagtig de samme magtfordrejninger, som en kapital- eller en pengestyring kan gøre.

Nok har vi en økonomisk styring, som vi ikke kontrollerer særlig godt, og hvor vi har en række svage grupper i samfundet, men med det, der bliver lagt op til her, har vi ingen som helst garanti for, at en politisk styringsmetode ikke fører til det samme. Nu skal jeg lade være at sige Østlandene, men det er selvfølgelig et nærliggende eksempel. Men det er bare svært. Hver gang vi i det danske samfund konkret ser på steder, hvor vi har politisk udpegede personer, synes jeg, at vi er nødt til at konstatere, at det mindst sandsynligt også fører til magtfordrejning. Det er

den diskussion, jeg synes, vi skal tage: Hvordan kan vi lave et system, som ikke fører til sådanne magtfordrejninger og uheldige sider?

Det var nogle af de tanker, hr. Jes Lundes indlæg gav mig anledning til, og dermed skal jeg slutte bemærkningerne til hr. Jes Lunde.

Til hr. Ole Bernt Henriksen vil jeg sige, jeg er enig i det, som jeg mener jeg også hørte i hr. Ole Bernt Henriksens indlæg, nemlig at det ikke kan nytte noget, at vi kun kigger på drivhuseffektkatastroferne, som ligger et eller andet sted – måske, siger hr. Ole Bernt Henriksen; jeg er måske mindre måske'et end hr. Ole Bernt Henriksen, men o.k. – fordi der i øvrigt også er andre store naturkatastrofer, vi er nødt til at være opmærksom på. Det er jeg enig i. Det kan ikke nytte noget, at vi i lyset af disse miljøperspektiver ser helt væk fra alle mulige andre ting. Det er netop det, jeg synes var så vigtigt at få frem i mit eget indlæg: det er meget vigtigt, at vi ikke ser væk fra alt andet her i samfundet.

Fru Hanne Severinsens tale har jeg kommenteret og må notere med glæde, at vi faktisk har præcis de samme betragtninger om de ting. Jeg har netop gjort disse betragtninger gældende i forskellige mandsdominerede forsamlinger, som man kunne forestille sig kunne finde nogle lette løsninger på et affaldsproblem og på kildesortering, som jeg ikke kunne tilslutte mig.

Til hr. Duetoft vil jeg blot sige, at jeg er glad for, at hr. Duetoft går ind for, at vi skal støtte yderligere forskning. Jeg tror, det er utrolig vigtigt, at vi får stillet yderligere forskningsmidler til rådighed – ikke bare i klimaspørgsmålet, men i det hele taget inden for miljøområdet.

Atomkraftdiskussionen er næsten for meget for mig at tage på nuværende tidspunkt, så den tror jeg jeg vil springe over. Jeg vil kun sige, at atomkraft faktisk aldrig har løst et CO₂-problem, fordi atomkraften næsten aldrig har været set i sammenhæng med energibesparelser. Og det er sådan set det helt afgørende i forbindelse med CO₂-diskussionen og atomkraftdiskussionen.

Derudover kunne der siges meget om, hvor mange atomkraftværker der skal bygges, hvis vi virkelig skulle løse problemerne – om realismen i at gøre det, og hvor meget energiforbrug der skulle til af traditionel energi, herunder med CO₂-udslip, hvis vi skulle opføre alle de atomkraftværker. Men det er bemærkninger, man kan komme langt af sted med, og det tror